

Ensimmäinen "oikea" runoni... Myös yhtä nimetön kuin edelliset. - - - Auringon roihu taivasta vasten pimeyttä pilkkaa Kiirii veden yli nauru lasten, riemua silkkaa Vaan kun pimeys kesään hiipii, valo pakenee Sydämen, sielunkin rikki riipii mieleen etenee Hylätty olento maahan vaipuu, taistossa lyöty Tyhjässä rinnassa ontto kaipuu; sydän on syöty Pimeyden tossut maata vasten vaiti astuu Vaiennut on riemu lasten, poski kastuu Kerran vielä aurinko nousee lakkaa sade Murhe joutuin pakoon juoksee valolle kade Usko, toivo, älä pelkää, jo koittaa aamu Katkeruuden miekka hylkää ja surun haamu Sillan yli kulje Kuule; kiirii nauru yli vetten